

Ingeborg Kriegsman

MATCH

De
Nieuwe
Uitgeverij

Match

Ingeborg Kriegsmann

Eerste digitale inkijkexemplaar, Juli 2014
Tweede digitale inkijkexemplaar, Augustus 2014

© Ingeborg Kriegsman, 2014
© Nederlandse digitale uitgave: De Nieuwe Uitgeverij, 2014
ISBN: 978-94-91983-50-4

www.DeNieuweUitgeverij.nl | www.IngeborgKriegsman.com

De lobby van het hotel is gevuld met mannen in donkere pakken. Er wordt druk gebeld en in agenda's gekeken. Sommige mannen kijken regelmatig op hun horloge, ongeduldig wachtend op hun afspraak. Mannen met koffertjes, grote laptoptassen en schrijfmappen. Ze lijken allemaal een beetje op elkaar.

Wanneer Christelle binnenkomt kijken een aantal van hen waarderend in haar richting. Daar is ze inmiddels wel aan gewend. Kijken mag, aanraken liever niet. Tenzij ze dat zelf ook wil.

Ze ziet een lege stoel en gaat zitten. Het verkeer zat mee deze ochtend en daardoor is ze aan de vroege kant voor haar afspraak. Een afspraak met een man die ze helemaal niet kent.

Net voor het weekend is ze telefonisch door hem benaderd en hij vertelde dat hij haar naam had gekregen van Hans Terveen, een goede bekende van hem, voor wie zij al vaker heeft gewerkt. Dat verhaal klopt, want voor die opdrachtgever heeft ze de laatste jaren diverse projecten gedaan op verschillende locaties. Deze onbekende man wilde op korte termijn een afspraak met haar maken in verband met het opstarten van een project. Hans heeft haar aanbevolen omdat deze man op zoek is naar iemand met ervaring op het gebied van communicatie en projectplanning, met daarnaast een creatieve inslag en voldoende talenkennis. Zij heeft die ervaring en ze beheerst ook meerdere talen, waar ze in haar werk vaak veel profijt van heeft.

Ze hebben een afspraak gemaakt voor deze ochtend en ze is keurig op tijd aanwezig in het door hem genoemde hotel. Ze heeft geen idee naar wie ze moet uitkijken, want ze weet niet hoe hij eruit ziet. Ze weet alleen dat hij Alex heet. Een achternaam weet ze niet, waardoor navragen bij de receptie ook geen zin heeft. Ze heeft ook geen telefoonnummer, want hij heeft anoniem gebeld. Allemaal een beetje vaag, maar toch heeft ze er geen slecht gevoel bij.

Van de aanwezige mannen in de lobby is er niemand die op een speciale manier op haar reageert, dus ze heeft geen afspraak met een van hen. Er zijn verder ook geen vrouwen aanwezig. Langzaam wordt de drukte minder en na verloop van tijd zit ze helemaal alleen te wachten. Ze kijkt even op haar mobiel en ziet dat het nog vijf minuten duurt tot haar afspraak. Nog even rustig afwachten dus.

Ze denkt terug aan het telefoongesprek. Zijn stem had een bijzondere warmte, waardoor ze geen moment heeft getwijfeld of ze deze afspraak wilde maken. Ze maakt wel vaker telefonische afspraken en soms klinkt iemand heel overdreven aardig, en blijkt het in werkelijkheid een enorme bullebak te zijn. Inmiddels heeft ze daar een speciaal gevoel voor ontwikkeld en weet ze van tevoren of iemand echt aardig is. Bij deze man had ze direct het gevoel dat hij in orde is en zijn manier van praten had haar nieuwsgierig gemaakt. Hij sprak vol enthousiasme over zijn project en had haar verteld dat hij foto's mee zou nemen.

En nu is het dinsdagochtend en zit ze op hem te wachten. Op de afgesproken tijd gaat haar telefoon en dezelfde vriendelijke mannenstem vraagt waar ze is. Ze vertelt hem dat ze in de lobby van het hotel zit, waarop hij antwoordt dat hij eraan komt. Hij moet zijn auto nog even parkeren, maar vindt zo snel geen vrij plekje op de parkeerplaats. Deze keer heeft hij zijn telefoonnummer niet afgeschermd en ze besluit het direct op te slaan. Dat kan altijd weer van pas komen.

Even later verschijnt er bij de ingang een lange, slanke man die al bellend langzaam in haar richting loopt en naar haar kijkt. Hij gaat tegenover haar zitten en trekt een grimas omdat zijn gesprek nog niet is afgelopen. Ze glimlacht naar hem, waarna hij zijn iPad op

het tafeltje legt.

Christelle heeft zodoende mooi de tijd om hem even goed te bekijken. Lichtblauwe ogen en lang donker haar, dat golvend over zijn schouders valt. Zijn huid is licht gebruind op een natuurlijke manier. Een buitenmens. Hij draagt een lichtblauwe jeansbroek en een zwart poloshirt van Armani en een paar mooie Italiaanse schoenen. Zijn zonnebril heeft hij aan de voorkant in zijn shirt gestoken. Geen ringen, alleen een zilveren armband met grove schakels. Hij heeft mooie handen die er beslist niet uitzien als werkhanden. Het geheel ziet er goed verzorgd uit, maar zeker niet alledaags. Het spreekt haar wel aan. Ze ziet dit veel liever dan een pak met stropdas. Vooral een verkeerde stropdas, zoals gedragen wordt door bijna driekwart van de mannen die nu in het restaurant aan tafeltjes zitten te vergaderen. Het is binnen een grote brei van pakken, het liefst zo donker mogelijk. Vooral niet opvallen. Nou ja, behalve dan misschien door je stropdas. Dat is waarschijnlijk geen bewuste keuze, maar meer een kwestie van weinig smaak.

Er zit maar één vrouw in de lobby wanneer hij telefonerend naar binnen loopt. Hij is blij verrast zodra hij haar ziet. Zijn vriend had hem verteld dat ze al wat ouder was en hij had daarbij direct gedacht aan een niet al te slanke vrouw in degelijke kleding. Een kantoortrutje. Hans wilde hem geen beschrijving van haar geven, hij moest het zelf maar eens bekijken. Eigenlijk had dat hem al aan het denken moeten zetten. Hij zal hem straks even bellen om te bedanken voor zijn uitstekende smaak en het feit dat hij niets heeft verteld.

Hij gaat tegenover haar zitten en kijkt verontschuldigend omdat het gesprek wat langer duurt. Ze glimlacht naar hem; een echte glimlach die hem een warm gevoel geeft. Dat overkomt hem zelden.

Zijn telefoongesprek geeft hem de gelegenheid om haar even rustig te observeren en hij ziet dat zij hetzelfde doet. Hij luistert niet echt heel goed naar degene die hem belt; zo interessant is het niet wat er verteld wordt.

Ze ziet er heel ontspannen uit en zit met haar rug tegen de leuning van de stoel. Ze draagt een soepel vallende bruine jurk met dunne schouderbandjes. Onder de jurk zit een strak lijfje. Ze heeft prachtig gevormde benen en draagt bruin met roze pumps met hakken van een paar centimeter. Ze is slank en ziet er jong uit voor haar leeftijd, ook al weet hij niet exact hoe oud ze is. Haar lange haar valt in grove krullen over haar rug en ze heeft haar zonnebril erin gestoken. Ze gebruikt weinig make-up, dat staat hem wel aan; hij houdt niet zo van poppenkopjes met een flinke laag alles bedekkende crème. Haar nagels zijn kort en gelakt in een lichtroze kleur. Ze heeft ringen om meerdere vingers, maar geen trouwring, en enkele zilveren armbanden om haar linker pols. Hij raakt geïrriteerd door degene aan de andere kant van de lijn, die maar blijft zeuren. In plaats van dat gezeur wil hij luisteren naar haar stem en samen met haar koffiedrinken. Door de telefoon had haar stem warm en vriendelijk geklonken. Hij is benieuwd naar haar reactie op zijn plannen. Hun ogen ontmoeten elkaar en ze houden die blik even vast.

Wanneer het gesprek eindelijk is afgelopen glimlacht hij opgelucht naar haar. Hij staat op, verontschuldigt zich voor het bellen, en geeft haar een hand. Hij stelt zich voor als Alex en kijkt haar opnieuw recht aan terwijl hij haar hand even vasthoudt. Het kost hem moeite om haar hand weer los te laten en hij heeft het gevoel dat hij helemaal verdrinkt in haar grote grijze ogen. Er gebeurt iets met hem en daar had hij niet op gerekend.

Ze zoeken een leeg tafeltje in het restaurant, daarbij nagekeken door diverse andere aanwezigen. Ze zien er uit als een ontspannen stel in hun niet-zakelijke kleding. Hij legt heel even zijn hand op haar schouder wanneer hij een leeg tafeltje ziet en wijst er even kort naar. Zodra ze zitten bestellen ze koffie en terwijl ze daarop wachten, begint hij alvast enthousiast te vertellen over zijn plannen. Hij is sinds kort eigenaar van een klein resort en wil het gaan gebruiken voor onder andere congressen, studiemiddagen en vergaderingen. Voorheen kon men de chalets ook boeken voor een vakantie, maar die behoefte heeft hij niet. Er staan meerdere chalets op het terrein, zodat er wel de mogelijkheid is om enkele dagen achter elkaar te reserveren voor bedrijfstrainingen. Ook is er een royaal hoofdgebouw met een grote zaal en meerdere kleine ruimtes. Groepen kunnen daar ook de maaltijden gebruiken.

Hij heeft ook een paar concepten bedacht voor organisaties die eens iets anders willen doen, maar zelf geen idee hebben hoe ze dat moeten aanpakken. Dit kan men dan geheel op maat laten invullen. Hij heeft onder andere een basic-programma bedacht, waarbij men geen gebruik kan maken van laptops, beamers en andere apparatuur. Hierbij is men helemaal aangewezen op de eigen creativiteit.

Voor de catering heeft hij al een bedrijf gevonden dat zoveel mogelijk gebruik maakt van regionale producten.

‘Welke werkzaamheden worden er van mij verwacht?’, vraagt ze hem.

‘Ik wil graag dat je alle externe communicatie op je gaat nemen en daarvoor een plan opstelt. Er moet zoveel mogelijk gebruik gemaakt worden van sociale media, want ik heb weinig zin om mijn geld uit te geven aan drukwerk.’

‘Dat is duidelijk. En heb je daarvoor al accounts aangemaakt?’, wil ze graag weten.

‘Nee, ik ben daar helemaal niet handig in’, reageert hij en kijkt haar lachend aan. ‘Twee linkerhanden op dit gebied’, voegt hij eraan toe.

‘Dat komt wel goed, ik heb dat al eerder gedaan.’

Ze glimlacht naar hem.

‘En verder?’, vraagt ze.

‘Verder moeten alle vage plannen die ik heb nog concreet worden uitgewerkt. Het is ook belangrijk om bedrijven en organisaties rechtstreeks te benaderen en te wijzen op de mogelijkheden die het park te bieden heeft. Daarbij gaat het ook om bedrijven die net over de grens liggen, in Duitsland en in België.’

‘Mooie opdracht. Hoeveel tijd wil je hiervoor uittrekken?’

‘Twee maanden’, reageert hij heel direct.

Hij kijkt haar ernstig aan en hoopt dat hij haar nu niet aan het schrikken heeft gemaakt.

‘Het zou mooi zijn als je op de locatie zelf zou kunnen werken en wonen, dan voel je beter waar het om gaat’, stelt Alex voor.

‘Je hebt me nog niet verteld waar die locatie is’, reageert ze, terwijl ze hem vragend aankijkt.

‘Het park ligt in het zuiden van Limburg. Ik verblijf daar zelf ook meestal omdat mijn vriend daar woont. Als jij daar ook bent zijn de lijnen lekker kort en kunnen we regelmatig met elkaar overleggen. Ik wil me voornamelijk richten op het zuiden van Nederland en de aangrenzende delen van België en Duitsland, maar de rest van Nederland moet wel geïnformeerd worden.’

Hij opent zijn iPad en laat haar enkele foto’s zien van de locatie en de omgeving, zodat ze een klein beetje een indruk krijgt waar het om gaat. Op een kaartje laat hij zien hoe de positie van het park is ten opzichte van de grens met België en Duitsland.

Terwijl hij bezig is met de iPad kijkt ze opnieuw naar zijn handen. Mooie gave handen met korte nagels. Keurig verzorgd. Hoe zouden die handen voelen op haar lichaam, vraagt ze zich ineens af en schrikt van haar eigen gedachten. Ze concentreert zich op de klank van zijn stem, warm en met een duidelijke ondertoon van trots voor het park.

‘Het is een prachtige locatie’, merkt ze op en kijkt hem aan. Even voelt ze zich onrustig wanneer hun ogen elkaar opnieuw ontmoeten en ze vraagt zich af of ze er goed aan doet om deze opdracht aan te nemen. Dit kon wel eens heel persoonlijk gaan worden. Ze voelt nu al de behoefte om hem aan te raken. Hij is een heel bijzondere man.